Probleme de logica pe site-ul dlui Adrian Atanasiu

Consumatorul de literatura

De dimineata ma incearca o teribila greata. Cred ca e din cauza lui Sartre; aseara am luat cateva tablete din proza francezului, dupa care am dormit bel et bien, fara sa fi visat mare lucru. Idiosincrasia m-a lovit, miseleste, abia la desteptare, rascolindu-mi maruntaiele...
Drumul de acasa pan' la redactie, la volanul batranului meu Oldsmobile, m-a racorit putin, dar tot mai simt in esofag un ghem scarbos, parca ar fi par incalcit de pisica tarcata. Imi trebuie ceva cu efect antiemetic, cat mai repede, altfel ... shit!
Dupa ce ma intorc de la baie, cad in fotoliu, ma intind, iar oasele troznesc, in acompaniament de arcuri dereglate, ca intr-o simfonie atonala, si incepe sa-mi placa din nou viata, cu toate neajunsurile ei. Ce poate fi mai frumos decat sa fii tanar si sa visezi cu ochii deschisi la nebunia acestei lumi, pe care o binecuvantezi si o blestemi in aceeasi clipa efemera ?
Secretara imi aduce cafeaua. Prima e supla, alba si dulce, cealalta e bortoasa, neagra si amara. Imi plac amandoua, dar sorb numai din cafea. Aproape instantaneu, ma invioreaza ca o poezie de Toparceanu. - Noutati ? o chestionez pe fetiscana.
Ea se aseaza in fata mea, de cealalta parte a biroului, extrage din buzunarul de la piept micuta ei agenda si, dupa ce o rasfoieste, imi raspunde cu voce soptita :
- Ministrul Culturii a emis un nou decret... S-a dat si la radio... - Despre ce e vorba ?
- ... se interzice cu desavarsire pulverizarea discursurilor politice, fara acordul strict al oratorului. Cica s-a descoperit o retea de contrabanda care valorifica, in schimbul unor sume uriase, speech-urile politicienilor. Asta spun ei, accentua ea.
- Dar tu ce zici ? intreb curios.
- O cunostinta de la "Sanatate" mi-a explicat ca problema este alta. Cineva din Guvern a avut catastrofala idee sa viziteze azilul partidului, dotat cu un flacon plin de comprimate (ultimile luari de cuvant ale parlamentarilor in legatura cu o serie de chestiuni de interes national) pe care le-a impartit cu darnicie dinozaurilor internati acolo, in amintirea vechilor ani de glorie. Urmarea a fost un dezastru ; s-au constipat toti batranii politicieni si tot scremandu-se au facut infarct. N-au mai avut atatia morti de la epidemia de tuse magareasca de anul trecut...
Nimic nou sub soare. In timp ce simpatica mea ciraca povesteste, imi aduc aminte de un caz similar, petrecut cu ceva ani in urma. Prin gradina politicii se insinuase si un mare poet... Facand aceeasi greseala, de a-si pulveriza cateva poezii, fanii s-au trezit cuprinsi de o irepresibila diaree. Uitand de condescendenta cuvenita, cei mai multi l-au dat pe bietul versificator in judecata. Numeroasele procese l-au scos din arena, inainte de vreme. Nici pana astazi nu s-a aflat daca asta era adevarata sa valoare, sau totul nu a fost decat o inscenare diabolica a serviciilor secrete.

- ... se vor dicta masuri severe, intr-o sedinta de urgenta, termina secretara.
- Ce-ti spune agenda pentru azi ?
- Dupa amiaza aveti cenaclu. Se va produce Manuela Ionescu. (Fata se ridica in picioare. Erau subtiri ca niste ambulacre). Iar in anticamera asteapta un tanar.
Il poftesc inauntru. Arata jalnic. Costumul are o culoare indefinita, iar cravata este patata cu ceva maron.
- Ma cheama P., zice estropiatul.
- Si ? surad gales.
- Sunt po-po-poet, inghite el cu hapuri.
- Eu credeam ca esti po-po-nar.
- Viata mea intima ma priveste exclusiv, declara ritos, iar mutra lui capata o tuse tragica.
- Ce vinzi musiu ?
- Am niste poezii, si-mi arata un vraf de hartii mazgalite.
- S-aud cateva versuri, il imbii.
El scotoceste emotionat prin vasta sa opera si scoate o foaie mototolita. Pasemite este capodopera lui. Recita cu un aer pierdut :
- Iubitul meu cu ochi de ciocolata,
As vrea sa plangi, sa construiesc o barca
Si sa ma plimb pe globul ocular.
Sa nu clipesti...
- Destul, il intrerup edificat. Iti ofer un cent per cuvant.
- Caaat ?! Este indignat. Nu a fost in viata lui mai atins in amorul propriu.
Negociem indelung, nu se lasa nici unul dintre noi, de cateva ori porneste de-a dreptul ofuscat spre usa, hotarat s-o izbeasca in urma lui, dar, intr-un catharctic final, cadem de acord. Imi intinde manuscrisul cu maini tremurande, ii numar banii, si pleaca amarat. Cand ii vad pseudonimul, in josul paginii, ma pufneste rasul. Uite, al dracului, ce nume de artist si-a gasit : Piua ! si hohotesc pentru ca i se potriveste.
Iau poeziile si cobor la LAB. Mari savanti, si americanii astia, dom'le ! De cand cu inventia lor, literatura traieste o a doua tinerete. Cine ar mai fi crezut ca oamenii se vor reapuca de citit ? Eu, unul, in nici un caz. Iar acum, nu mai pridim cu munca. Noi, editorii. Cererea de literatura comprimata depaseste cu mult oferta. Scriitorii au devenit mahari super bogati. Averile lor depasesc multe milioane de dolari, iar de la inaltimea empireului in care s-au cocotat se uita la noi ca la niste insecte numai bune de calcat in picioare.
Ma intampina tehnoredactorul.
- Care-i treaba ? pufneste el.
Ii inmanez ultimile achizitii.
- O sa dureze ... sunt ocupat pana peste cap si-mi arata cu mana nivelul la care se va ridica efortul lui de astazi. E sus de tot, pana-n tavan.
- Nt, nt, nt ... l-am compatimit, dar nu uit sa-l si incurajez. Avem destula vreme.
Procedeul in sine este simplu, dar intreaga tehnologie este de import. Colile de hartie inca ne vin din State. Top secret de fabricatie. In afara faptului ca seamana

oarecum cu hartia igienica, specialistii nostri n-au reusit sa-i descopere compozitia. Are, insa, o proprietate uluitoare. De indata ce (numai) pe una dintre pagini este imprimat textul - operatiune care se realizeaza cu un aparat special, al nostru este japonez - textura colii tinde sa se modifice, ca si cum calitatea hartiei ar fi influentata de ceea ce s-a tiparit pe ea. Homocron, atomii incep sa se recombine si dau nastere unei alte structuri chimice. Interesant este aspectul ca, pe cat de deosebite intre ele sunt doua structuri, care reprezinta doua texte diferite, pe atat de asemanatoare, chiar identice, se dovedesc a fi exemplarele, cand avem de-a face cu o anumita scriere si traducerea ei in orice alta limba. S-ar zice ca, accentul cade in totalitate pe semnificatie, eludand semnificantul.
Apoi chestiunea devine si mai banala. Printr-un proces de combustie controlata in trei timpi, hartia se transforma intr-o pulbere fina, asemanatoare cenusii. Iar aceasta pudra, cu proprietati variate de la caz la caz, are intrebuintari multiple. Noi o vindem in casete. O poezie inseamna o singura tableta, un roman mediu - pana la cateva sute. Bineinteles, pretul este pe masura. Administrata oral, amilaceea se dizolva in somac, pudra ajunge in sange si de aici in diencefal avand urmari psihosomatice. Fiecare opera are gustul si efectele ei specifice. Dar, ca intotdeauna, in lumea artei, "de gustibus non disputandum". Unii prefera o traire cat mai intensa, altii se pastreaza in expectativa. O parte dintre cititori vrea cosmaruri, cealalta (indeosebi reprezentantele sexului frumos) cauta doar vise romantioase. Placerea estetica poate fi insotita de frisoane, de relaxare sau doar de urticarie. Intr-o lume presata de timp... Shit! exclam. Ma uit la ceas. Trebuie sa dispar.
- Cum merge ? il consult pe tehnoredactor, dar el mi-l indica, intinzand degetul mijlociu, pe lector.
Respectivul, inarmat cu o spatula minuscula, tocmai ia o proba din vasul cu pudra. Clefaie, trecandu-si limba printre dinti.
- ... uah!! ... bunicica!
Zbor. Pe hol ma ciocnesc cu o babeta.
- Tinere domn, mi se adreseaza cu glas rablagit, aveti o minuta libera ? Pun frana si revin cu picioarele pe pamint.
- Caut ceva cu multa dragoste...
Cucoana pare bine trecuta de 60 de ani. La ce naiba i-o mai fi trebuind dragoste si inca multa ? Cred ca dispune de proprietati telepatice, pentru ca imi raspunde.
- Acu' vreo doua zile, barbatu-meu a cumparat de la dumneavoastra - sunteti Romdygest, nu-i asa ? - un flacon cu patru poezele, da' nu mai stie de cine erau, e cam ramolit saracul, si dupa ce le-a inghitit ... a fost o nebunie ... toata noaptea... Si cand ma gandesc ca tanar era asa bleg...
Cum nu m-au pasionat niciodata fanteziile erotice ale celorlalti, cu atat mai putin ale cuplurilor mathusalemice (brrr!), o domolesc pe batrana doamna, care se aprinsese rau de tot, bujorii arzandu-i obrajii sifonati, ii explic faptul ca eu sunt redactorul-sef si nu intra in atributiunile mele vanzarea de literatura, ci numai cumpararea ei (eventual, in momente de inalta inspiratiune si crearea ei), apoi ii arat cum sa ajunga la libraria noastra, neuitand sa laud si cateva noi aparitii - asa, pentru reclama ...

Cand, o tara mai tarziu, patrund in birou, observ ca mai sunt doar doua ore pana la cenaclu. Mai am, totusi, anumite treburi de rezolvat. O intind grabit.

Trag masina aproape de intrarea in biblioteca. E o bomba imputita, dar are intotdeauna ce-ti doreste sufletelul. Inauntru gasesti orice : droguri, tarfe, literatura porcoasa ...
Remarc o masa mai retrasa si comand una mica cu iz decadent. Imediat apare si una ceva mai mare. Imi face impresia unei adevarate enciclopedii : parfumul ma duce cu mintea la revolutia franceza, are ceva din tupeul lui Roberspiere; rimelul pare o ecuatie de-a lui D'Alambert, iar fardul seamana cu o gravura de Audran. Se aseaza fara sa ceara voie.
- Buna iubitule ! gangureste.
- Sterge-o ! marai, dar cred ca ea ma intelege gresit, caci incepe sa-si faca de lucru cu limba pe la urechea mea.
Beau fara s-o bag in seama. Sorb lichidul amar cu inghitituri mici... Barmanul a dozat perfect cantitatile. Incet de tot, simt cum ma invaluie inconfundabila aroma a romantismului german :
"Socoata vremii-n ore, minute si secunde,
Intaiul ornic - cine l-a nascocit? Raspunde!
A fost un singuratic, un suflet trist, pustiu..
In noptile de iarna, sta si-asculta, tarziu,
Cum soarecii se misca prin umbra din unghere,
Si cariul ritmic toaca in tainica tacere..".
Ma scoate din inefabila reverie o voce pitigaiata, care peroreaza cu vehementa :
- Vai tie, cultura romana, te plang ca ai incaput pe mana lingailor si a americanilor ...
Un chelner solid s-apuca sa se razboiasca cu pricajitul retor. Un cor de huiduieli insoteste lupta. Ma uit atent, mijandu-mi ochii, si recunosc la o masa mai indepartata Cercul Poetilor Damnati (CPD), format din literati care si-n zilele noastre refuza sa-si pulverizeze operele. Inca mai scriu pe hartie obisnuita, pe care o leaga in volume subtirele, incercand apoi sa le vanda pe la colturi sordide de strada. Normal, nu le cumpara nimeni, iar ei continua sa citeasca pe datorie. Au hainele pline de petece si pantofii stalciati, dar nu vor cu nici un chip sa cedeze si sa se afilieze progresului. Lumea rade de ei, tratandu-i cu dispret, astfel incat, uneori, cate unul mai furios isi iese din pepeni si face gargara. Nu castiga niciodata.
Chelnerul a reusit sa-i alunge afara cu suturi bine plasate in fund. Consumatorii fac haz.
- Ar trebui sa nu li se permita la toate leprele sa intre intr-o biblioteca. Aici este un focar de cultura, se burica indignata fatuca de langa mine.
O bat usor cu palma pe obraz si ma ridic. In timp ce o iau spre usa, imi iese in cale amicul A. E nebarbierit, fara cravata si cu camasa scoasa din pantaloni peste o burta respectabila. Duhneste de la o posta a literatura proasta. E afumat rau ; asta, de atata citit, o sa faca cistita. Ma ia de brat.
- Ai auzit-o pe ultima ? imi sufla acru-n fata.

- Care ?
- Pe Popescu l-a impuscat nevasta-sa, dar - ca sa vezi scorpie ! - a apasat pe tragaci dupa ce a trecut cartusul prin proza rivalului sau, care - spun gurile rele, eu nu colportez nimic - i-ar fi amant. Femeii, vreau sa zic. Sarmanul, l-au dus la spital, pe sot, adicatelea, delirand si recitand in nestire "Catelus cu parul cret", da' sa ma tai daca stiu de ce tocmai asta ... Au arestat-o pe nefericita.
- Shit ! spun eu. Chiar e adevarat ?!
- Ce naiba ! Ma cunoasti doar. E vexat.
Profund tulburat de aceasta veste imi continui drumul, dar A. ma trage spre el.
- Apropo ... am o rugaminte ... n-ai putea sa-mi imprumuti ...
Ii indes in laba uriasa o bancnota de 10 dolari, dupa care dispar.
- Sa traiesti o mie de ani, striga el in urma mea. Te pup dulce !
Cu coada ochiului il vad cum o zbugheste spre bar. E mare amator de pornografie.
Afara, un grup de indivizi tuciurii mi-a inconjurat masina.
- Sefule, am ceva pentru mata', scuipa cuvintele cel mai borat dintre ei.
Ma feresc si deschid portiera.
- Hai sefule - insista individul - e cool ! Stephen King jr. Numai un fleac de 50 de dolari, si-mi arata o punguta cu ceva alb in ea.
Pe langa faptul ca nu-l cred - King este un scriitor interzis, din categoria stupefiantilor, prin urmare se vinde la preturi astronomice - mai am un motiv pentru care stau in laturi. }iganul pute ca fratele mort al lui Raj Kapoor, dar se pare ca pe el nu-l deranjeaza.
- N-am nevoie. L-am citit ... ii raspund ca sa scap de ei
- Atunci am altceva pentru tine, sefule ! Un Sandu Brown veritabil, zice si baga mana in pantaloni, de unde scoate aceeasi punguta.
- L-am citit si pe asta. De zece ori ! ii uluiesc, intrand in masina si demarand in tromba.
- Esti cult a' dracului ! mai aud cum zbiara unul dupa mine.
Imi dau seama ca i-am deziluzionat teribil.

Cenaclistii sunt pana la ultimul. S-au asezat in jurul mesei rotunde ca niste adevarati cavaleri medievali, gata oricand sa purceada in cautarea Sfantului Graal. De fiecare data cand se citeste ceva nou-nout, nu lipseste nimeni. Trebuie ca este vorba de o imensa foame de cultura dublata de o sete asijderea.
In aceasta dupa amiaza, dar deja buzele iernii au suflat in lumina si s-a ivit crepusculul, vom lectura o scurta povestire erotica scrisa de o tanara copila. Momentan, ni se spune, autoarea lipseste. O fi avand emotii sau poate s-a dus sa-si pudreze nasul.
Incepe sedinta. Rumoarea dispare. Cateva domnisoare impart pulberea fina, amestecata cu un tutun de cea mai buna calitate. Il vad pe Cainosu, cel mai sever citic si spaima debutantilor, scotandu-si din jiletca o narghilea de toata frumusetea. Indeasa tutunul epic in causul instrumentului. "Urmeaza pipairea", ranjeste el, aratandu-si dintii lipsa.
Eu mi-am ocupat locul langa o cunostinta mai veche. Critic de mare viitor, dar prea

subtil, dupa parerea unora. Ca si mine foloseste o lulea. Am impresia ca eu i-am facut-o cadou, sau el mie, nu mai tin minte exact. In fine!... Tragem primul fum.

Crescuseram impreuna. Eu eram ceva mai in varsta si suferisem in taina, vazand-o inaltandu-se mai mult decat mine, ghicindu-i, doar, taria sanilor, ajunsi ca niste piersici parguite si urmarind cu priviri otravite multimea pretendentilor laudarosi... Apoi, intr-o buna zi, totul a inceput sa reintre in ordinea fireasca a lucrurilor. In cateva luni m-am dezvoltat mai abitir decat in toata viata de pana atunci. Am devenit urias. Pieptul mi s-a latit, acoperindu-se cu o puzderie de fire negre. Toate madularele mi s-au largit si intarit, inclusiv bratele si picioarele...
Imi ajungea pana la umar. As fi putut, prinzand-o de talie, s-o arunc pana in albastrul cerului, dar ea nu ma lasa s-o iau decat de mana si, atunci, fugeam ca doi nebuni prin paduri, traversand izvoare cristaline si nascocind cele mai nastrusnice traznai.
Dar ce zeii hotarasera sa se intample, s-a intamplat. La umbra unui par stufos, am cerut-o de sotie, iar ea sfioasa si mai stralucitoare ca niciodata a acceptat. Mi s-a oferit. Ne-am iubit cu patima ore intregi, zile ... ani ... din ce in ce mai mult ...

Imi trebuie destul timp pana inteleg unde sunt. Parca as veni dintr-un univers paralel. De dincolo de oglinda curba a visului, realitatea pare anamorfozata. Il recunosc cu greu pe prietenul meu.
- Cum ti s-a parut ? il intreb infrigurat.
- Ssst ! facura ceilalti.
Vorbea maestrul Cainosu :
- ... desigur, explica el, avem de-a face cu prima criza puberala din viata eroinei. Tentatiile necunoscutului exhiba valentele ocultate ale verginalei domnisoare. Fata refuza contingentul, alegand evaziunea. Ea substituie tiparele traditionale ale asteptarii cu formele silvanice ale cautarii de sine. Iar atunci cand nu se regaseste in completitudine, situatia problematica este rezolvata prin iubire. Leben muB man und lieben!
Aplauze furtunoase. Este chemata tanara autoare, care se iteste dintr-un colt al incaperii, rosie ca focul.
Nu-mi vine sa cred! Fata este ingrozitor de urata si de sleampata. Are un nas coroiat de vrajitoare peste, dar si dedesubtul, unei guri subtiri ca un fir de ata. E imbracata mai rau ca o sperietoare. Ciorapii de naylon, inchisi la culoare, ascund cu greu tufele de par de pe picioare.
- Nu e de mirare, comenteaza caustic amicul meu, ca la ea criza puberala a atins proportiile unei calamitati.
Imi maschez cu greu dezamagirea.
- Shit! De ce la mine a fost atat de diferit ?!
Ridica sprancenele si-mi raspunde ca un critic ce era.
- Nu numai la tine... Asta e menirea scriitorului. Sa potenteze lumi nestiute. Sa te faca sa patrunzi nu in universul in care traieste, ci in acela unde ar dori sa se afle sau - dimpotriva - in cel de care el se va feri cu cerbicie curioasa. Te va trimite pe tine, straniu mesager al unor bucurii sau spaime mereu renascute, personaj

inconstient pierdut in negura ideilor. Traim intotdeauna in lumile construite de altii. Iar aici vei intalni eroi sau monstri, situatii pe care si le vei asuma, fara sa banuiesti ca nu ti-au apartinut niciodata, ca sunt doar roluri intr-un scenariu scris de altcineva. Totul depinde de talentul si harul scriitorului. Asa iti va face veridice decorurile si iti va deschide usile. Sau ti le va inchide. Cheia este intotdeauna in burta zmeului cel rau.
Petrecerea e in toi. Pe masa au aparut platouri cu mancare si bautura, iar din difuzoare se scurge o melodie sincopata. Nu stiu de ce, dar imi vine in minte japonezul care a pus ADN-ul pe muzica. Cainosu danseaza cu d-ra Manuela Ionescu. Fata si-a culcat capul pe umarul vajnicului critic.
- Toata lumea stie ca e protejata lui, barfeste cineva. Mereu le alege pe cele mai pline de nuri.
Ma uit la ins, sa vad daca nu cumva glumeste, dar privirea lui lacoma si fixa atintita asupra perechii unduitoare ma convinge ca nu. Ca sa vezi! deja au inceput sa apara admiratorii...
Mi-a pierit orice farama de chef si parca mi-a revenit senzatia de greata. Imi iau ramas bun si ma carabanesc. Nu ma intorc cu masina pe care o las sa ma astepte in parcare. Sunt sigur ca mi-ar face bine o plimbare. Seara este adanca si rece. Tot nu ninge. Imi ridic gulerul gecii, trag puternic aer in piept si pornesc agale spre casa. Ma framanta cele spuse de prietenul meu, criticul cel tanar. Traim intotdeauna in lumi construite de altii ! Asta cum vine ? De sa nu traim in propria noastra lume ? Avem, slava Domnului !, destule probleme, ca sa nu mai fie nevoie si de altele straine de noi. Uite, de pilda, chiar deunazi ...!...si, brusc, realizez cu stupoare - iar inima isi domoleste tic-tacul chiar in aceasta clipa - ca mi-am pierdut memoria, ca ziua de ieri a disparut cu desavarsire si la fel toate celelate zile, ca si cum cineva le-ar fi sters cu buretele, sau poate ele de fapt n-au existat niciodata, ca sunt un om fara trecut si fara amintiri, iar intreaga mea viata se reduce la cateva ore ... minute ... secunde ... bang! ...si o cumplita greata. Ceasornicar nebun! Scotocesc disperat prin minte, dar nu descopar nimic. Nu stiu cum ma cheama ori unde locuiesc, m-as intoarce, dar nu mai stiu de unde vin ... totul in jur devine prea stramt ... ce faceti ?!... bang!! ... dati-mi drumul ! mi-e din ce in c! e mai cald ...Observ, cu indescriptibila groaza, cum realitatea isi pierde contururile, incepe sa se dizolve intr-un aer din ce in ce mai fierbinte... bang!!!... spuneti-mi, de ce eu ? de ce tocmai eu, nu ati putut gasi un altul ?... mi-e tot mai cald si ma ineaca un miros gretos de pudra, ma sufoc, pielea incepe sa mi se inroseasca si sa ia foc, nu m-ar mira sa sfaraie ... sfar... sfar ... sfar ... shit !

© Paul Tudora

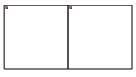

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	45678910
doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?	

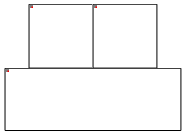

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)